

Sygn. akt: I C 445/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Cygan
Protokolant:	St. Sekr. Sądowy Krzysztof Rydzewski

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa H. (...)z siedzibą w K.

przeciwko H. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H. P. na rzecz powoda H. (...)z siedzibą w K. kwotę 10983,75 zł (słownie: dziesięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote 75/100 groszy), umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego wynoszącego 10 procent w stosunku rocznym od kwoty 4954,45 zł (słownie: cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote 45/100) od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty,

II. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

Sygn. akt IC 445/16upr

UZASADNIENIE

H. (...)w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej H. P. kwoty 10.983,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 10% w stosunku rocznym.

W uzasadnieniu podał, że nabył od pierwotnego wierzyciela (...)we W. wymagalną wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy. Domagał się zażądania od komornika sądowego dokumentów potwierdzających wymagalność roszczenia Pierwotnego Wierzyciela.

Sąd Rejonowy w (...) nakazem zapłaty z dnia 8 września 2016 r. uwzględnił roszczenie i obciążył pozwaną kosztami postępowania w wysokości 3.779,59 zł.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty podnosząc, że nie jest w stanie spłacić zadłużenia bowiem ze świadczeń emerytalnych prowadzona jest egzekucja. Podniosła, że jest schorowaną wdową, nieradzącą sobie przy czynnościach dnia codziennego.

Na rozprawie wyznaczonej celem rozpoznania roszczenia podała ponadto, że nie pisała sprzeciwu samodzielnie. Wskazała, że kiedyś zawarła pożyczkę natomiast dzisiaj Komornik egzekwuje wierzytelności a na życie pozostaje jej 1.000 zł.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwana zawarła w dniu 25 marca 2009 r. umowę kredytową z (...)we W..

/ dowód k.6-8/

Pozwana była wzywana do zapłaty należności nie spłacanych zgodnie z zobowiązaniem.

/ dowód k.10-11, 16-19/.

W związku z zadłużeniem pozwanej nadana została klauzula wykonalności (...) przysługująca kredytodawcy.

/ dowód k.5/

Dnia 7 czerwca 2013 r. powód nabył od kredytodawcy pozwanej wierzytelność na mocy umowy cesji.

/ dowód k.20-23/

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez powoda dowodów w postaci dokumentów prywatnych i urzędowych. Dowody te nie budziły wątpliwości. Poza tym ostatecznie fakt zawarcia pożyczki oraz zadłużenia został potwierdzony przez samą pozwaną. Ta bowiem nie kwestionowała co do zasady okoliczności pozwu, jednakże powoływała się na swoją niezwykle trudną sytuację osobistą i majątkową. Stąd też powództwo zostało uwzględnione na mocy art. 509 kc.

Przepis ten reguluje umowę przelewu. W drodze przelewu wierzyciel – zbywca (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi całą wierzytelność na nowego wierzyciela. Na mocy przedmiotowej umowy przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 roku, sygn. akt V CKN 1542/00, LEX nr 1163594). Natomiast dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie. Zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00, LEX nr 52661).

W rozpoznawanej sprawie zaszła sytuacja wyczerpująca dyspozycję art. 509 kc. Powód wykazał fakt wejścia w prawa zbywcy to jest kredytodawcy pozwanej.

Z tych powodów powództwo zostało uwzględnione mocą powyższego przepisu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc.

Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle.

Sposób skorzystania z art. 102 kpc jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępnie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 03 lutego 2010r., II PK 192/09, Lex nr 584735 oraz z dnia 27 maja 2010r., II PK 359/09, Lex nr 603828).

Zatem przepis ten daje sądom swobodę przy rozstrzyganiu o zwrocie kosztów procesu w tym kosztów sądowych, gdy stosowania zasady wyrażonej w art. 98 kpc (odpowiedzialności za wynik procesu) nie można by pogodzić z zasadą słuszności. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, iż zastosowanie art. 102 kpc powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. Sądu Najwyższego z 14 stycznia 197 r., II CZ 223/73).

Sąd nie obciążając pozwanej kosztami wziął pod uwagę, że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i osobistej. Jest osobą starszą, samotną i schorowaną. Jej miesięczne świadczenia po potrąceniach komorniczych wskazują, że pozwana żyje na granicy ubóstwa. Obciążenie pozwanej kosztami pogłębiłoby tylko stan jej niewypłacalności. Mając przy tym na uwadze uwzględnienie roszczenia w niniejszej sprawie, obciążanie jej dodatkowo kosztami postępowania nie daje się pogodzić z zasadami sprawiedliwości. Nie bez znaczenia pozostaje, że powód jest podmiotem, który korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej. Zważywszy na wiedzę Sądu o ilości spraw tego rodzaju i sposobu przygotowywania pozwów można stwierdzić że nakład pracy pełnomocnika nie jest tu znaczny i sprawiedliwie będzie nie obciążać strony pozwanej dodatkowymi kosztami.